

er egnet til at hidføre forveksling med betegnelsen arkitekt, der- under navnlig forbindelser af ordet arkitekt med arts- eller fagangivelser, forbudt. Dette gælder dog ikke betegnelsen have-arkitekt.

§ 4. Overtrædelse af foranstående bestemmelse straffes med bøder.

Strafforfølgning foretages af det offentlige på begæring af undervisningsministeren eller en forening eller sammenslutning, der af undervisningsministeren er bemyndiget til at fremsætte sådan begæring.

De i stk. 2 nævnte foreninger eller sammenslutninger er beføjet til samtidig med anmeldelse af en formentlig begæet lovovertrædelse at foranledige forbud nedlagt mod overtrædel- sen. Sådant forbud forfølges efter lovgivningens almindelige regler.

§ 5. Undervisningsministeren bemyndiges til at træffe de fornødne bestemmelser til gennemførelsen af denne lov og til at afholde de hermed forbundne udgifter.

Denne lov træder i kraft den 1. juni 1955.

I de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget, hed det bl. a.: „Forslaget er udarbejdet på grundlag af det forslag til lov om benyttelse af betegnelsen arkitekt, der indeholdes i den af *arkitekt-uddannelseskommissionen* i foråret 1952 afgivne betænkning, men er i forhold til dette ændret og udvidet på visse punkter.

Forslaget tilsigter at beskytte de byggende, der ikke selv er i besiddelse af sagkundskab på byggeriets område, således at disse fremtidig har sikkerhed for, at betegnelsen arkitekt er en garanti for betryggende kvalifikationers tilstedeværelse. Man har i forbindelse med handelsministeriet og boligministeriet overvejet hensigtsmæssig- heden af i forbindelse med reglerne om arkitektnavnet at give bestem- melser, hvorefter en anden betegnelse forbeholdtes sådanne person- grupper, som under den hidtil gældende ordning kunne tænkes på basis af en mere håndværkspræget uddannelse at ville benævne sig arkitekter i deres erhverv. Under hensyn til vanskeligheden ved at finde en betegnelse, der dækker over en nogenlunde ensartet uddan- nelse, samt til, at der på dette område næppe er tilstrækkeligt behov for en eneret, har man imidlertid undladt at optage sådanne bestem- melser i det endelige lovforslag.“

Spørgsmalet om beskyttelse af arkitektbetegnelsen har, efter hvad *undervisningsministeren* oplyste i sin fremsættelsestale, været rejst allerede i 1925, da undervisningsministeriet på foranledning af